

Commentaar J.P. van Alten

Het dagboek is een hele tijd na de oorlog geschreven en het is bekend dat we ons feiten niet altijd even correct herinneren. Een medestrijder, zijn latere schoonzoon J.P. van Alten, heeft daarom een commentaar op dit verslag geschreven, ook jaren na dato, maar die had reeds eerder een en ander op schrift vastgelegd.

Commentaar Van Alten

Willem Poppe werd na de oorlog wethouder in Vlissingen tot 1966. Hij was melkhandelaar. Het verslag getuigt er overigens van dat iemand met weinig opleiding in die tijd wel degelijk aardig kon schrijven. Hier en daar een merkwaardige spelfout bij vreemde woorden, maar alle werkwoorden keurig qua d'tjes en t'tjes. En af en toe een typefout, want het verhaal is keurig getypt. Het is verre van volledig voor het verzet in Vlissingen: het bedoelt alleen de eigen ervaringen weer te geven.

Hij beschrijft het ontstaan van het verzet in Vlissingen: geboren uit nood om vluchtelingen, verzetsmensen en mannen die niet (verplicht) in Duitsland wilden werken van de nodige levensbehoeften te voorzien. Deze mensen 'doken onder': verdwenen uit het openbare leven. Maar die moesten geholpen worden aan bonkaarten en onderduikadressen. Men kon alleen levensmiddelen kopen onder overlegging van bonnen, verschaft door de afdeling bevolking van de gemeente. Dus moesten er bonkaarten worden vervalst en 'Ausweisen': een soort pas, met toestemming om te reizen. Met name de verzetsmensen moesten dat af en toe voor de landelijke contacten en de verspreiding van illegale krantjes. De kosten kon men in Vlissingen de hele oorlog door zelf bestrijden door 'crowdfunding': via vertrouwensmensen bij de Politie, PTT, de PZEM, de Gasfabriek, KM De Schelde, Waterleiding, Stadhuis kwam er geld binnen. Vraag niet hoe dat kon. Ook die vertrouwenspersonen mag men waarderen om hún 'verzet' (bladzijde 18).